

• Світ людських захоплень

МРІЇ,

*За вікном вирує зима. Сніжно-білим
інеєм вкрилися дерева, і кришталевими
кулідами встелилися вулички та
шляхи. Холод. Мороз. Але в душі у цієї
людини не буває холоду. У її серці ласка,
ніжність і турбота про дорогих
людей, а в помислах – нові творчі
задуми. Творчість – то її життя.
Нею вона живе, дихає і з думкою про
неї прокидається. І ні жагучий мороз,
ні лапятий сніг не стримають її у
творенні нової, ще витонченішої краси...*

НАПРОЧУД талановиті люди поруч із нами, а чи завжди помічаємо їх? Не треба подаватися у пошуках ні в Київ, Львів чи Одесу, ні за кордон. Ось

він, Микола Олексійович, підгледів її талант і повірив у свою ученицю? Він був першим її учителем і в якомусь розумінні – першопоптовхом до творчого

в Києві. А ще не раз її твори виставлялись у Хмельницькій обласній бібліотеці (натюрморт «Осінь», портрет «Дівчина з плодами») і на рідній Рівненщині. Кожний успіх окрилює. А в талановитій дівочій голівці зроджуються все нові ідеї різні і прекрасні.

Мирослава Мороз (таким стало її прізвище, коли зустріла свою долю у Великому Жолудську і стала там жити) захоплюється і фотомистецтвом. Знайти вільну хвилину

НАВІЯНІ КРАСОЮ

вони, тільки відкрій очі! Бо ж невеличке село Жовкинці зовсім близько, і там явила себе світові талановита людина з прекрасним і загадковим ім'ям Мирослава. Це ім'я ще й як зобов'язувало. А доля, в свою чергу, наділила незвичайними здібностями. Чи міг хтось подумати, що Мирослава Пешко досягне таких вершин? Але що мало статися – сталося. От і займається тим, чого прагнула і про що мріяла з дитинства. Вірила – і мрії збулися.

Як і кожний із нас, вона не знала, де буде жити і працювати. Але завжди вірила, що прийде час – і неодмінно стане дизайнером. Їй казали: «Ти що, малюєш? Все одно нічого не вийде! Краще допомогла б щось зробити, ніж ті малюночки малювати!..» А вона вислуховувала – і вперто бралася за своє.

Боляче було. Аж сльози закипали в очах. Але кожну вільну хвилину віддавала улюбленій справі. Навіть на перерві між уроками. Сідала тихесенько за парту і щось виводила олівцем на аркуші паперу. Час не спливав, а пролітав. Не встигала зогледитися, як з'являвся черговий малюнок. Подружки не стримували захоплення. І вчитель усе пильніше придивлявся до її малюнків. І хіба ж не

саморозкриття.

У Грицівському художньо-професійному училищі, на Хмельниччині, Мирослава здобула фах дизайнера інтер'єру. Там же, у Хмельницькому, вступила до національного університету і заочно вчиться на четвертому курсі. Керує гуртком «Юний художник» у Володимирецькому ра-

йонному БШЮ. Але хіба це і є її творча пристань? Їй прагнуть більшого. Тож говорить: «Якоїсь чіткої і вже досягнутої мети немає, бо у праці дизайнера ніколи не буває кінця. За однією ідеєю приходять інші і не дає зупинитись. Творчість – то якийсь невгасимий вогонь!..»

У цій невгасимості звіддала нагород, дипломів і премій. Чого треба ще, ставши дизайнером, художником і кутюр'є? Але дивись на її тендітну поставу – і дивуєшся: звідки у неї оцей творчий неспокій і стільки хисту? Правду кажуть. «Талановита людина талановита в усьому!» І кожний успіх, мабуть, тільки надихає митця. У неї ж... У неї ще все попереду, зокрема й запаморочливі вершини творчості. Багато її робіт, особливо натюрмортів, знайшли пристанище у різних містах України і навіть за кордоном. Одна з них, пейзаж «Літечко», у США «Скажи – і я скажу» – у Хмельницькому.

Її твори зачаровують красою і загадковістю. Дивлячись на них, поринаєш у таємничий світ, який хочеться пізнати. А тому й на виставках їм дістаються призові місця. За перше місце у всеукраїнському конкурсі писанок, що проходив на Хмельниччині, Мирослава нагороджена дипломом за роботу «Воскресни, писанко!». Три її роботи – натюрморт «Дари осені», пейзаж «Горинь уночі» і декоративна таріль з петриківським розписом – експонуються

і зробити гарний знімок – для неї то просто щастя. І не хочеться думати, що своєю долею Мирослава чимось схожа з Катериною Білокур. І ті, бувало, не розуміли. Не раз, траплялося, земляки здивовано зводили брови: «А що?.. Вона вміє малювати?!» Однак навіть це додавало натхнення і терпіння. Дивись на її картини – і дух перехоплює. І вже не дивуєшся, що до художниці-дизайнерки потягнулися люди. Їх вабить краса, от і просять намалювати картинку, портрет чи створити оздобу до одягу.

Коли б Мирославу не побачив – вона вся у справах, у вирі творчої фантазії. І диву даєшся, з яким захопленням і блиском в очах береться за пензлик. У тендітних дівочих руках він перетворюється на чарівну паличку, що творить малюнок. Так і замираєш, не відходячи і не відводячи погляду. Дивись – і тонеш у цій красі. І вже з розумінням підтримуєш мрію художниці про персональну виставку. Бо конкурси і фестивалі значать багато, але кращих її робіт воедино ще ніхто не зібрав і не оцінив.

Мирослава вірить: колись це станеться. Як і багато інших, її заповітне бажання неодмінно збудеться. Треба тільки почекати і – працювати, перехоплюючи життя на вістрі пензля.

Альона ДУЛЯНИЦЬКА,
наш громадський
кореспондент.
с. Дубівка.

На знімках – Мирослава МОРОЗ та її твори.

